

ZÁKON

č. 207/2000 Sb.
ze dne 21. června 2000

O OCHRANĚ PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ

a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech
a zlepšovacích návrzích

Ve znění zákona č. 474/2004 Sb., č. 59/2005 Sb., č. 501/2004 Sb., č. 221/2006 Sb.,
č. 303/2013 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

OCHRANA PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ

HLAVA I

OCHRANA PRŮMYSLOVÝCH VZORŮ

§ 1

(Působnost zákona)

(1) Průmyslové vzory, které splňují podmínky podle tohoto zákona, zapisuje Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) do rejstříku.

(2) Ustanoveními tohoto zákona není dotčena ochrana poskytovaná shodným předmětům podle práva autorského, občanského, práva k ochranným známkám, popřípadě jiným zvláštním právním předpisem.

Přehled výkladu:

- I. Věcná působnost zákona (1 až 16)
- II. Osobní působnost zákona (17 až 19)
- III. Místní působnost zákona (20 a 21)
- IV. Časová působnost zákona (22)
- V. Vztah zákona o ochraně průmyslových vzorů k jiným právním předpisům (23 až 28)

VI. Vztah zákona o ochraně průmyslových vzorů k občanskému zákoníku a správnímu řádu (29 až 32)

I. Věcná působnost zákona

1. Zákon o ochraně průmyslových vzorů upravuje práva a povinnosti, která souvisí s průmyslověprávní ochranou průmyslových vzorů. Z hlediska možných forem ochrany se zákon vztahuje pouze na tzv. zapsané průmyslové vzory. Nezapsané průmyslové vzory, které mají účinky na území České republiky, jsou upraveny čl. 1 odst. 2 písm. b), čl. 11 a čl. 19 odst. 2 nařízení 6/2002/ES. Nezapsané vnější vzhledy výrobků jakožto „zvláštní označení závodu“ (§ 2981 odst. 1 a 2 obč. zák.), případně vzhled výrobků s určitou pověstí (§ 2982 obč. zák.), rovněž může chránit právo na ochranu proti nekalé soutěži, případně všeobecně známé trojrozměrné ochranné známky ve smyslu čl. 6bis Pařížské unijní úmluvy.

2. Zákon z hlediska své věcné působnosti upravuje následující okruhy práv a povinností:

- a) soukromá subjektivní práva a povinnosti,
- b) veřejná subjektivní práva a povinnosti,
- c) působnost a pravomoc Úřadu průmyslového vlastnictví,
- d) pravomoc soudů.

Soukromá subjektivní práva a povinnosti

3. Soukromými subjektivními právy a povinnostmi osobnostní i majtkové povahy jsou: (i) individuální vlastnické právo k zapsanému průmyslovému vzoru (§ 19 a násl., § 30), (ii) spoluvlastnictví průmyslového vzoru (§ 33), (iii) osobnostní právo původcovské [§ 13 odst. 1 věta druhá, § 18, § 35 odst. 2 písm. c)], (iv) právo na průmyslový vzor [§ 12, včetně (v) práva zadavatele na uplatnění práva na průmyslový vzor (§ 13 odst. 3) či (vi) práva původce na dodatečné vypořádání (§ 13 odst. 4)], (vii) relativní majtková práva souvisící s průmyslovým vzorem jako předmětem vlastnictví [licence (§ 32), převod (§ 31)] nebo (viii) zvláštní absolutní majtková práva souvisící s průmyslovým vzorem jako s předmětem vlastnictví (zástavní právo – § 31 odst. 2).

4. Ochranu uvedeným soukromým subjektivním právům poskytují soudy v rámci civilního sporného řízení (§ 7 o. s. ř.). Dále viz komentář k § 15 až 19.

5. Soukromá práva majtkové povahy (právo na průmyslový vzor, práva vyplývající ze zápisu, licence) jsou převoditelná, a to jak *inter vivos*, tak *mortis causa*, soukromá práva osobnostní povahy (právo původcovské) převoditelná nejsou. Jakožto práva převoditelná mohou být práva vyplývající ze zápisu (zapsaný průmyslový vzor) rovněž předmětem výkonu rozhodnutí (§ 31 odst. 2) nebo mohou být předmětem výkonu zástavního práva (§ 1359 a násl. obč. zák.).

6. Vzhledem k tomu, že práva ze zapsaného průmyslového vzoru jsou nehmotnou movitou věcí (§ 496 odst. 2 obč. zák.), která je evidována ve veřejném seznamu, uplatňuje se pro jejich translativní i konstitutivní převod registrační princip

(resp. princip publicity). Znamená to, že translativní převod (resp. jeho účinnost) je dovršen zápisem do rejstříku průmyslových vzorů (§ 30 odst. 1), konstitutivní převod s účinky *erga omnes* je rovněž dovršen zápisem licence do rejstříku průmyslových vzorů (§ 32 odst. 3).

Veřejná subjektivní práva a povinnosti

7. S ohledem na judikaturu zvláštního senátu pro rozhodování kompetenčních sporů dle zák. č. 131/2002 Sb. (rozhodnutí Konf 93/2003, Konf 102/2003, Konf 9/2004) se v případě práva na udělení průmyslověprávní ochrany či práva na zápis do rejstříku jedná o veřejná subjektivní práva. Z tohoto důvodu mají soudní pravomoc ve věci přezkumu rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví soudy ve správním soudnictví.

8. Mezi veřejná subjektivní práva dle uvedené judikatury tak patří všechna práva v případě, kdy Úřad průmyslového vlastnictví vystupuje vůči účastníku správního řízení v nadřazeném postavení a autoritativně o těchto právech rozhoduje. Z hlediska systematiky zákona tedy jde o všechna procesní práva v řízení o přihlášce průmyslového vzoru (§ 34 a násl.) či práva na odnětí ochrany a přepis (§ 16). Blíže viz komentář k § 47.

Působnost a pravomoc Úřadu průmyslového vlastnictví

9. Povinnost zřídit úřad pro zápisy a udělování průmyslověprávní ochrany pro Českou republiku vyplývá z jejích mezinárodněprávních závazků, konkrétně z čl. 12 Pařížské unijní úmluvy, který ukládá unijním zemím „zřídit zvláštní úřad pro průmyslové vlastnictví a ústřední přihlašovnu, aby bylo možno oznamovat veřejnosti patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely a tovární nebo obchodní známky“.

10. Úřad průmyslového vlastnictví je ústředním orgánem státní správy (§ 2 bod 4 zák. č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky). Základním zákonem, který zakotvuje působnost Úřadu, je zákon č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví, ve znění zák. č. 250/2014 Sb. Ten v § 2 písm. a) zakotvuje působnost Úřadu ohledně poskytování „ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobků“. Ve vztahu k průmyslovým vzorům je kromě toho Úřadu průmyslového vlastnictví zakotvena výslovná působnost v § 1, 27, 34 a 39 zák. o ochraně prům. vzorů.

11. Mezi pravomoci Úřadu průmyslového vlastnictví patří veškeré procesní nástroje a mocenské prostředky, kterými v rámci výkonu své působnosti disponuje. V zápisném řízení jde zejména o průzkum přihlášky (§ 37), výzvu k prokázání práva přednosti (§ 36 odst. 2), výzvu k odstranění nedostatků přihlášky (§ 37 odst. 4), provedení zápisu do rejstříku (§ 38), vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky (§ 37 odst. 6) atd. V řízení výmazovém jde zejména o pravomoc vydat rozhodnutí (§ 27),

v procesu obnovy zápisu potom jde o faktický úkon ve věci prodloužení doby ochrany (§ 11) atd.

Pravomoc soudů

12. V návaznosti na dělení práv průmyslového vlastnictví na soukromá subjektivní práva a veřejná subjektivní práva (viz uvedená judikatura kompetenčního senátu), je zákonem nepřímo stanovena i pravomoc soudů.

13. Zatímco v oblasti rozhodování sporů vzniklých ze soukromých subjektivních práv je obecně dána pravomoc civilních soudů (§ 7 o. s. ř.), v případě přezkumu rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví (§ 47 odst. 3)

14. Soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (§ 7 o. s. ř.). Příkladem soukromoprávního sporu, který primárně nespadá do rozhodovací pravomoci civilního soudu, tak jsou například spory v rámci výmazového řízení [spor mezi vlastníkem starších práv a vlastníkem zapsaného průmyslového vzoru – § 27 odst. 1 písm. d); spor mezi vlastníkem ochranné známky a vlastníkem zapsaného průmyslového vzoru – § 27 odst. 1 písm. e); spor mezi nositelem autorských práv a vlastníkem zapsaného průmyslového vzoru – § 27 odst. 1 písm. f) atd.]. Tyto druhy sporů rozhoduje v rámci tzv. sporného řízení Úřad průmyslového vlastnictví dle správního řádu (§ 141 spr. řádu). Přestože v těchto případech jde o rozhodnutí správního orgánu o soukromých subjektivních právech, na základě výslovného ustanovení zákona (§ 47 odst. 3) i taková rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví podléhají soudnímu přezkumu dle s. ř. s., nikoliv dle části páté. o. s. ř. Viz komentář k § 47.

15. Naproti tomu spory o právo na průmyslový vzor (§ 15 odst. 1), spory o původcovství (§ 13 odst. 1 věta druhá, § 18), spory ohledně vymáhání práv vzniklých na základě zápisu průmyslového vzoru do rejstříku (§ 19 a násl., § 1 a násl. zák. č. 221/2006 Sb.), spory z licenčních smluv, spory o převod práva na průmyslový vzor, spory o převod zapsaného průmyslového vzoru, spory o existenci zástavního práva (§ 7 o. s. ř.) atd. rozhodují soudy v civilním řízení. Věcná příslušnost je dána buď krajským soudům dle § 9 odst. 2 písm. g) o. s. ř. nebo Městskému soudu v Praze dle § 6 zák. č. 221/2006 Sb. Blíže viz komentář k § 15.

16. Zákon o ochraně průmyslových vzorů výslovně pravomoc civilních soudů zmiňuje v § 15 odst. 1 („spory o určení práva na průmyslový vzor rozhodují soudy“). Důvod existence tohoto ustanovení je spíše historický než doktrinální. Ustanovení § 53 odst. 2 zák. o vynálezech ve znění do 30. 9. 2000 totiž stanovilo, že „Úřad na žádost přepíše majitele průmyslového vzoru, jestliže příslušný orgán ve sporu o právo podat přihlášku průmyslového vzoru rozhodne, že toto právo přísluší jiné osobě“. Ustanovení § 15 odst. 1 potom výslovně deklaruje, že orgánem, který rozhoduje spory o právo na průmyslový vzor, jsou soudy, nikoliv Úřad průmyslového vlastnictví.

II. Osobní působnost zákona

17. Osobní působnost zákona se vztahuje na všechny osoby v právním smyslu (§ 18 obč. zák.) bez ohledu na státní příslušnost. Svěřenský fond (§ 1448 a násl. obč. zák.) ani živé zvíře (§ 494 obč. zák.) nositelem průmyslově právní ochrany být nemohou, neboť nejde o subjekty práva. Zatímco původcem průmyslového vzoru může být pouze fyzická osoba [§ 2 písm. d)], přihlašovatelem či vlastníkem průmyslového vzoru může být jak osoba fyzická, tak právnická.

18. Vlastníkem zapsaného průmyslového vzoru může být osoba s domicilem na území České republiky, ale také kterákoliv zahraniční osoba. V souvislosti s průmyslovými právy se již tradičně uplatňuje zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti (tzv. režim národního zacházení – čl. 2 Pařížské unijní úmluvy, čl. 3 Dohody TRIPS), který je v některých případech navíc doplněn doložkou nejvyšších výhod (čl. 4 Dohody TRIPS).

19. Jediný rozdíl, který se tradičně uplatňuje ve vztahu k zahraničním přihlašovatelům, je jejich povinné zastoupení patentovým zástupcem či advokátem (§ 45, čl. 2 odst. 3 Pařížské unijní úmluvy). Podstatné však je, že za zahraničního přihlašovatele se považuje osoba, která nemá na území České republiky bydliště nebo sídlo. Kritériem pro určení zahraničního přihlašovatele tak je jeho domicil, nikoliv státní příslušnost (obdobně viz § 3024 obč. zák.). Z tohoto hlediska i český státní příslušník, který má domicil například na Slovensku, musí být v řízeních před Úřadem průmyslového vlastnictví kvalifikovaně zastoupen. Viz komentář k § 45.

III. Místní působnost zákona

20. V případě ochrany průmyslových vzorů se aplikuje tradiční princip teritoriality. Znamená to, že průmyslověprávní ochrana se vztahuje pouze na území daného státu (České republiky). V rámci tohoto území je místní působnost zákona jednotná. Případné převedení práva na průmyslový vzor (§ 12), přihlášky průmyslového vzoru (§ 35) nebo zapsaného průmyslového vzoru (§ 30) tak má účinky pouze pro území celé České republiky. Naopak konstitutivní převod práva (licence) může, z hlediska svého územního rozsahu, zahrnovat i určitou část území České republiky (byť to nebývá příliš obvyklé).

21. Z hlediska principu teritoriality je dále třeba zmínit, že díky unijním předpisům může konkrétní vzhled výrobku na území České republiky chráněn nejen cestou národního zapsaného průmyslového vzoru, ale rovněž cestou zapsaného či nezapsaného průmyslového Společenství, přičemž tyto formy ochrany jsou na sobě nezávislé (srov. čl. 96 odst. 1 nařízení 6/2002/ES).

IV. Časová působnost zákona

22. K časové působnosti zákona viz komentář k § 46.

V. Vztah zákona o ochraně průmyslových vzorů k jiným právním předpisům

23. Ohledně vztahu zákona o ochraně průmyslových vzorů k jiným právním předpisům je třeba zmínit, že směrnice 98/71/ES v čl. 16 upravila poměr mezi právy vznikajícími na základě zápisů průmyslových vzorů do rejstříku a jinými formami ochrany. Podle tohoto ustanovení platí, že směrnice 98/71/ES nemá vliv na ta ustanovení unijního nebo vnitrostátního práva, která se týkají práv k nezapsaným průmyslovým vzorům, ochranným známkám nebo jiným označením s rozlišovací způsobilostí, práv k patentům a užitným vzorům, práv ke zvláštním druhům písma, občanskoprávní odpovědnosti nebo práv na ochranu proti nekalé soutěži. Právní režimy ochrany zapsaných průmyslových vzorů a jiné režimy ochrany tak podle směrnice 98/71/ES mají existovat nezávisle na sobě.

24. Směrnice 98/71/ES (čl. 17) dále stanoví, že je třeba zakotvit zásady pro kumulaci ochrany zapsaných (průmyslových) vzorů a ochrany poskytované stejným předmětům ochrany prostřednictvím autorského práva (shodně též viz bod 8 Preambule směrnice 98/71/ES). Podle tohoto ustanovení mají být průmyslové vzory rovněž způsobilé ochrany prostřednictvím autorského práva. Členským státům se sice ponechává na vlastním uvážení, jaké podmínky pro autorskoprávní ochranu v takových případech stanoví, rozhodující však je, že předměty chráněné právem průmyslových vzorů mají (alespoň do určité míry) rovněž podléhat ochraně práva autorského. Samotný autorský zákon stanoví totéž: „(...) ochrana děl podle práva autorského nevyklučuje ochranu stanovenou zvláštními právními předpisy“ (§ 105 autorského zákona).

25. Výklad čl. 17 směrnice 98/71/ES (vztah ochrany zapsaných průmyslových vzorů a ochrany autorskoprávní) byl předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem ve věci *Flos Spa proti Semeraro Casa e Famiglia Spa* (C-168/09). Soudní dvůr mj. dovodil, že předměty, které jsou způsobilé k ochraně zapsanými průmyslovými vzory, musí být současně chráněny i autorským právem (bod 37), a to ode dne jejich vytvoření či zachycení v jakékoliv formě. Členským státům se nicméně ponechává na zvážení, jakou míru originality/původnosti budou u autorskoprávní ochrany vyžadovat (bod 41). Délka autorskoprávní ochrany se potom řídí směrnicí 93/98/EHS, a činí dobu života autora a 70 let po jeho smrti. Soudní dvůr uvedl, že z čl. 17 směrnice 98/71/ES vyplývá (i) požadavek na znovuoobnovení doby ochrany pro předměty, které byly považovány za „právně volné“, anebo na (ii) nové vytvoření ochrany pro předměty, na které se dle právních řádů členských států původně autorskoprávní ochrana vůbec nevztahovala (bod 42).

26. Při rozboru § 1 odst. 2 je možné narazit na určitou výkladovou nejasnost ohledně pojmu „shodné předměty“. Tento termín je v kontextu rozhodnutí *Flos proti Semeraro* (viz výše) nutné vyložit tak, že se jedná o zapsaný průmyslový vzor (§ 1 odst. 1), který současně odpovídá definici ochrany obsažené v jiném předpise (autorském zákoně). V případě autorských děl § 2 odst. 1 autorského zákona

stanoví, že předmět autorskoprávní ochrany musí být jedinečným výsledkem duševní činnosti [nikoliv mít pouze individuální povahu (odlišovací způsobilost), jak požaduje zákon o ochraně průmyslových vzorů v § 5]. Jestliže porovnáme množinu předmětů, které jsou jedinečné, a množinu předmětů majících individuální povahu, dospějeme k závěru, že předměty jedinečné tvoří podmnožinu předmětů majících individuální povahu. Z hlediska zákonů formální logiky a jazykového výkladu obou termínů totiž lze dovodit, že každý předmět, který je jedinečný, má současně i individuální povahu. Jedinečný předmět se totiž z povahy věci vždy bude odlišovat od existujících průmyslových vzorů takovým způsobem, že vyvolává u informovaného uživatele odlišný celkový dojem (§ 5 odst. 1, § 10 odst. 1).

27. Ustanovení § 1 odst. 2 tedy stanoví, že množina předmětů majících individuální povahu (§ 5), splňujících podmínku novosti (§ 3 odst. 1) a souladu s dobrými mravy a veřejným pořádkem (§ 8), může být současně chráněna i autorským právem, avšak pouze v těch případech, kdy předmět ochrany splňuje požadavky přísnější autorskoprávní ochrany (spadá do podmnožiny předmětů, jež jsou statisticky jedinečnými výsledky tvůrčí duševní činnosti). Určité výjimky mohou existovat u fotografií aplikovaných na výrobku, u nichž se nebude uplatňovat kritérium statistické jedinečnosti, ale původnosti (§ 2 odst. 2 autorského zákona).

28. V souvislosti s výše uvedeným je třeba dodat, že i průmyslové vzory, které nejsou zapsány do rejstříku a které byly zpřístupněny veřejnosti [čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení 6/2002/ES], tedy nezapsané průmyslové vzory, mohou být chráněny autorským právem. V takovém případě však nebude aplikován zákon o ochraně průmyslových vzorů, ale nařízení 6/2002/ES (čl. 96 odst. 2), které se vztahuje na nezapsané průmyslové vzory Společenství.

VI. Vztah zákona o ochraně průmyslových vzorů k občanskému zákoníku a správnímu řádu

29. Občanský zákoník upravuje soukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy, která se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy (§ 9 odst. 2 obč. zák.; Lavický, 2014, s. 95; Melzer, Tégl, Telec In Melzer, Tégl, 2013, s. 189). Jinými právními předpisy přitom tradičně jsou předpisy na ochranu průmyslového vlastnictví. Specialitu vůči občanskému zákoníku potom výslovně potvrzuje § 47 odst. 1: „Ve věcech neupravených tímto zákonem se použijí přiměřeně ustanovení občanského zákoníku“.

30. Nejvyšší správní soud v otázce vzájemného vztahu mezi občanskoprávními a průmyslově právními předpisy konstatuje: „Použití obecných ustanovení občanského práva přichází v úvahu, pokud by nebylo možno vystačit ani se zvláštními, ani s obecnými právními předpisy práv k nehmotným statkům“. Současně dodává: „Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů správního řízení (správního řádu), popřípadě podle zvláštní procesní úpravy

obsažené ve speciálních předpisech“ (NSS 6 A 51/2002). Přestože kompetenční senát (Konf 93/2003, 9/2004), nakonec zaujal k otázce povahy průmyslových práv a přezkumu rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví odlišné stanovisko, než jaké vyslovil v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo zrušeno podstata uvedeně části argumentace je i nadále správná. Při aplikaci průmyslově právních předpisů je třeba hmotněprávní otázky řešit s pomocí vztahu speciality k občanskému zákoníku, zatímco procesní otázky s použitím správního řádu.

31. Ustanovení občanského zákoníku se tak uplatní zejména v otázkách statusových (právní osobnost, svéprávnost, jednání v zastoupení právnické osoby), právního jednání (vznik, platnost, účinnost), hmotněprávních lhůt a dob, závazků (licence), nakládání s průmyslovým vzorem jako s předmětem vlastnictví (zástavní právo, převod). Viz komentář k § 11 a 47.

32. Ustanovení správního řádu je potom namíště aplikovat na procesní instituty tam, kde probíhá před správním orgánem správní řízení (§ 40 a násl. zák. o ochraně prům. vzorů, § 9 spr. řádu), případně tam, kde Úřad průmyslového vlastnictví vykonává jinou činnost v oblasti veřejné správy [zde se budou na jeho postup aplikovat obecné zásady pro činnost správních orgánů (§ 2 až 8 spr. řádu) a ustanovení části čtvrté správního řádu (§ 154 až 158 spr. řádu)]. Blíže viz komentář k § 40 a 47.

Judikatura:

Nejvyšší správní soud

O žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci zrušení patentu podle § 23 zák. č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, je příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. **(NSS – zvláštní senát, Konf 9/2004)**

Rozhodnutí o výmazu ochranné známky z rejstříku ochranných známek není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. **(NSS – zvláštní senát, Konf 93/2003)**

Ochrana vyplývající ze zapsané ochranné známky a zapsaného průmyslového vzoru se může prolínat. **(NSS 7 As 53/2008)**

Právní prostředky ochrany proti jejich porušování jsou obvykle upraveny přímo v průmyslově-právních normách; pokud tak upraveny nejsou (popřípadě jsou upraveny jen částečně), přichází v úvahu použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky je proto třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o vynálezech. Použití obecných ustanovení občanského práva přichází v úvahu, pokud by nebylo možno vystačit ani se zvláštními, ani s obecnými právními předpisy práv k nehmotným statkům. Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů správního řízení (správního řádu), popřípadě podle zvláštní procesní úpravy obsažené ve speciálních předpisech. **(NSS 6 A 51/2002)**

Soudní dvůr Evropské unie

Ze znění čl. 17 směrnice 98/71/ES, a konkrétně z použití výrazu „také“ uvedeného v první větě tohoto článku, totiž jasně vyplývá, že ochrana podle autorského práva musí být poskytnuta všem

(průmyslovým) vzorům chráněným právem k (průmyslovému) vzoru, které jsou v dotyčném členském státě zapsány.

Podle čl. 17 směrnice 98/71/EHS průmyslové vzory, které jsou chráněny právem k průmyslovému vzoru, jež jsou v členském státě zapsány, a které splňují podmínky stanovené členskými státy, za kterých je ochrana podle autorského práva poskytována, zejména podmínku úrovně původnosti, a pro které doba stanovená v čl. 1 směrnice 93/98/EHS ve spojení s čl. 10 odst. 2 této směrnice dosud neskončila, musí požívat ochrany podle autorského práva tohoto členského státu. **(C-168/09, *Flos Spa proti Semeraro Casa e Famiglia Spa*)**

Související ustanovení:

§ 4 až 8 – zápisná způsobilost průmyslového vzoru, § 12 – právo na průmyslový vzor, § 13 – zaměstnanecký průmyslový vzor, § 15 až 17 – spory o právo na průmyslový vzor, § 18 – původcovské právo, § 19 – práva ze zápisu průmyslového vzoru, § 27 až 29 – výmaz průmyslového vzoru, § 30 až 33 – průmyslový vzor jako předmět vlastnictví, § 35 – přihláška průmyslového vzoru, § 40 – správní řízení, § 46 – časová působnost zákona, § 47 – závěrečná ustanovení

Související předpisy:

čl. 3 a 4 Dohody TRIPS, – čl. 2 a 12 Pařížské unijní úmluvy, – čl. 1 odst. 2 písm. b), čl. 11 a čl. 19 odst. 2, čl. 3, 95 nařízení 6/2002/ES, – čl. 16 a 17 směrnice 98/71/ES, – § 6 až 8, § 9, 141, § 154 až 158 spr. řádu, – § 9 odst. 2, § 18, 1309, 1359, § 2981 odst. 1 a 2, § 3024 obč. zák., – § 7, 9, část V. o. s. ř., – § 1 a násl. s. ř. s., – § 2 písm. a) zák. č. 14/1993 Sb., – § 2, 8 autorského zákona, – § 1 a 6 zák. č. 221/2006 Sb.

§ 2

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) průmyslovým vzorem vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení,**
- b) výrobkem průmyslově nebo řemeslně vyrobený předmět, včetně součástek určených k sestavení do jednoho složeného výrobku, obal, úprava, grafický symbol a typografický znak, s výjimkou počítačových programů,**
- c) složeným výrobkem výrobek, který se skládá z několika součástek, které mohou být vyměněny a které umožňují rozebrání a nové sestavení výrobku,**
- d) původcem průmyslového vzoru ten, kdo průmyslový vzor vytvořil vlastní tvůrčí činností, spolupůvodcem průmyslového vzoru ten, kdo se podílel na tvůrčí činnosti, při níž byl průmyslový vzor vytvořen.**

Přehled výkladu:

- I. Pojem „průmyslový vzor“ (1 až 4)
- II. Výrobek (5 až 21)
- III. Složený (komplexní) výrobek (22 až 26)
- IV. Původce průmyslového vzoru (27 až 33)